

Mluvme otevřeně. Nastala nyní doba, kterou nám daroval Pán! Dlouho na ni čekal. A mnozí jsme na ni také čekali. Důležitý je Pán, ne koronavirus. Pán s námi vše prožívá a povzbudí nás natolik, nakolik se mu otevřeme. Jsou dva extrémy – dva špatné postoje. První říká: Nic se neděje, nepanikařme, všechno pomine, zase se vrátíme k normálu, nějak bylo, nějak bude! A je druhý špatný postoj: Hrne se na nás trest Boží, Ježíš se nám ani ve mši již nemůže dávat! Jen se nenakazit – o to tu jde!

Podívejme se tedy do Pánova Srdce a uvažujme! Doba je mimořádná a v ní se ukazuje, jak na tom duchovně jsme – jak živé je naše srdce, ve kterém buď Pán dýchá, nebo je přidušen. V tísnivých okolnostech se na povrch vyplavují vlastnosti, které nám samotným byly dlouho ukryté. Je v nás mnoho strachu, který si třeba ani neuvědomujeme, ale paralyzuje nás v lase. Pokojné a radostné může zůstat jen takové srdce, které patří Pánovu Srdci. Dokonce jen „mučedníci srdce“ jsou schopni v této době přežít s radostí neskrývanou, velikou a věčnou: jsou schopni v této době naplnit to, po čem v plnosti touží Ježíšovo Srdce: a bez pohledu na jeho Srdce nedokážeme věci ani posoudit, ani správně vyhodnotit, ani se rozhodnout pro dobro.

Je rozdíl, řekneme-li: Pán přijde, jde o dobu darovanou jako přípravu na jeho Příchod – a přitom druhým žehnáme, sami se Pánu zasvěcujeme a přijímáme, i v eucharistii, Krista tak, jak se nám nabízí. A je rozdíl, když říkáme: Je to trest za naše–jejich hříchy, a lidmi přitom pohrdáme, s Kristem pokoj nezakoušíme a odmítáme ho přijímat, když to není podle našich představ. Kdo Pána miluje, nemůže ho v eucharistii odmítnout *nikdy* – ať už je způsob přijetí nastavený jakkoli. Je jasné, že mnozí z nás nebyli v životě připravováni třeba k přijetí na ruku – ale nyní je potřebné ho takto přijmout, protože třeba někde není žádný jiný způsob. Neodsuzujme se, učme se druhé přijímat v tom, jaké máme kdo možnosti a návyky, ale především: budme ochotni poslušně a z lásky udělat vše, jen abychom ho přijali. Tím Ježíši uděláme radost. Forma musí v této závažné době ustupovat Životu. Přijímáme jako prvokřesťané.

A pokud je nám znemožněno vůbec jakékoli přijetí eucharistie, ani tehdy nás Ježíš nenechává samotné: můžeme ho přijímat duchovně! Ale důvodem nemá být strach nebo pohodlná náhražka eucharistie: ale poddajné srdce, které z lásky Pána hledá, a ten mu pak dává sílu Ducha pro tyto časy. Prosme nadále kněze o svátosti, o mše, o zpovídání, o adorace, ale dříve, než je poprosíme, žehnejme jim a mějme na rtech a v srdci k nim úctu – ke všem: statečným i méně statečným.

Podobně zralý postoj uchovejme v záležitostech denního provozu. Máme být samozřejmě velice zodpovědní třeba v nošení roušky. Z naší strany se žádá maximum. Ale budme kromě toho vlídní a žehnejme třeba i těm, kteří zrovna

roušku na sobě nemají, a my někdy neznáme ani jejich možnosti či důvody. Nebudme vyčítaví, nepomlouvejme a nežalujme na druhé: žehnejme, aniž by „levice věděla, co dělá pravice“! To žádá Pán v každé těžké době a mnozí to známe z dob totality: naše víra odpovídá tomu, jak žije z Pána. Pán žádá z naší strany shovívavost, trpělivost: vždyť tu má především On s námi. Cílem našeho života není uchránit se za každou cenu od smrti, ale ať už v životě, nebo ve smrti žít Lásku – patřit Pánu.

Promýšlejme biblická slova: *Dokud mají Ženicha mezi sebou, nemohou se postit. Přijdou však dny, kdy jim Ženicha vezmou, a potom, v ten den, se budou postit* (srv. Mk 2,18n). Nyní už není doba „zdvíženého prstu“ k nápravě, doba zkoušky, ta pominula, ale postoupili jsme do etapy: *Zdvihněte hlavu, protože se blíží vaše vykoupení – radujte se, jásejte* (srv. Lk 21,20)! I radost v srdci, pokoj a statečná úcta jsou již oběti dnešní doby – Pánu tak milé – jsou spoluúčastí na jeho zápase o každou duši. Naše doba vydá ještě takovou úctu k eucharistii, jaká nebyla nikdy v tradici církve v srdcích těch, kteří jsou Pánu blízko: úctu niternou, nikoli formální. Forma (způsob přijetí) je tu kvůli obsahu (lásce s naším Ženichem). Jedině v blízkosti Ježíšova Srdce rozpoznáme, co máme v každé chvíli dělat. Pán nás povede z minuty na minutu, žádá jen naprostou důvěru a odkázanost na něj. Tísňivá doba něco potrvá, a to i z toho důvodu, že Ježíš dělá vše pro záchranu co nejvíce lidí a přizpůsobuje se pomalejšímu tempu mnohých směrem k Bohu. Ježíš nevyčítá, ale nabízí konkrétní pomoc. Čiňme tak i my – těšme jeho lid!

Svět se už nevrátí „zpět do normálu“. A každý člověk se dnes projeví pouze tak, jak na tom duchovně skutečně je. Naše láska musí být svobodná. Srdce Otcovo se za nás trhá natolik, nakolik se trhají rodiny a vztahy. Aby bylo slyšet věčné Slovo Boha, celý svět musí být ponořen do ticha: a to nyní nastává! Jsme pozváni být s Pánem v jeho těsné blízkosti a důvěrnosti: to je naše největší naplnění, tak budeme rozumět tomu, co v každé chvíli dělat. Věrnost Pánovi v naší době je stálá radost srdce a neochvějná důvěra v něj! Tak budeme (s ním a v něm) živou eucharistií procházející celým dnem (doma i venku) jako slunce, které hřeje, ale nespáluje – jako Ježíš, který je světlem a teplem pro všechna srdce.

O. Michal Altrichter, o. Pavel Ambros, s. Luisa Karczubová

Chce se vykřiknout společně s Ježíšovým probodeným Srdcem: „Radujte se a jásejte!“ Každá bolest, kterou Pán dopouští, je zdrojem jeho nekonečného milosrdenství! Každá situace, kterou člověk nemá pod kontrolou, ho učí stále větší důvěře v Boha, který je Láska! Možná to nejkrásnější pojmenování Boha, jak říká svatý apoštol Jan: „Bůh je Láska!“ se stalo pro nás za ta léta frází, kterou jsme si neuvědomili do všech důsledků: doba, která nastala, nám může pomoci lépe pochopit a uchopit Boží tajemství, tajemství jeho Trojjediného Srdce, které přichází! Každý den nám Ježíš říká: „Nebojte se, pokoj vám – Já jsem to!“ Hledme do jeho probodeného Srdce i nadále, tak jak jsme se to doposud učili, budme mu

blízko a naslouchejme mu více než dříve. V jeho blízkosti pochopíme, co máme dělat v každém okamžiku, který prožíváme – vždy nám dá východisko... On je jediný zdroj pravého života, skutečná živá voda, kterou potřebuje každý pro své srdce, pro svůj život! Nebojme se volat: „Maranatha, přijď, Pane Ježíši, čekáme tě, vyhlížíme tě!“ Den Ježíšova příchodu zná jen nebeský Otec, jak říká Ježíš sám, tedy tento okamžik může nastat kdykoli... Nebojme se přijmout Pánovo Hořící Srdce tak, jak ho církev stále přechovává v eucharistii, anebo duchovně: On je stále mezi námi živý! Po každé neútěše přichází útěcha a naopak – toto se stále střídá až do konce našeho života – nezapomínejme na to!

S. Kateřina Klosová

* * *

Ze slov papeže Františka: „My však jsme doufali, že je to On,“ svěřují se emauzští učedníci mezi sebou (*Lk 24,21*). Kořenem jejich hořkosti je zklamání naděje. Je však zapotřebí se ptát: Zklamal nás Pán, anebo jsme nahradili naději svými očekáváními? Křesťanská naděje skutečně neklame a neselhává. Naděje není přesvědčení, že bude lépe, nýbrž že všechno, co se děje, má smysl ve světle Paschy. Avšak křesťansky doufat znamená vést důkladný život modlitby. Tam se lze naučit, jak rozlišovat mezi očekáváními a nadějemi. Jaký je rozdíl mezi očekáváním a nadějí? Očekávání se rodí, když vynakládáme život na jeho záchranu: plahočíme se za jistotami, odměnami a postupem... Když dosáhneme toho, co chceme, cítíme se, jako bychom nikdy neměli zemřít a že tomu tak bude pořád! Protože se vztahujeme k sobě. Naděje je však něco, co se rodí v srdci rozhodnutím více se nebránit. Uznám-li své meze a že ne všechno začíná a končí mnou, pak rozpoznám význam důvěry. Doufám nikoli tehdy, kdy už se nedá nic dělat, nýbrž tehdy, kdy se přestanu starat pouze o sebe. Naděje se opírá o smlouvu: Bůh mne oslovil a slíbil, že můj život bude plný v hojnosti a chuti blahoslavenství i v soužení, ale nádherný. Můj život bude lahodný, pokud budu konat Paschu, nikoli půjde-li vše, jak říkám já. Existuje hořkost, která nás může přivést k Bohu!

